

cimas perciperet ex segetibus, quam ex vindemia: quod aperte ex textu deducitur, cum Pontifex jubeat, ut de novis fructibus decimæ persolvantur, cujuscumque sint qualitatibus.

Igitur non abs re D. Covar. id decretum adducit, ut probet licere domino prædii immutare culturam, etiam in concivium præjudicium.

Ibi: *Imò defendendus est.*

Adde Marefcot. *variar. lib. 1. cap. 11. num. 32.*

Ad Num. 6.

- 32 Si duobus oppidis quoad jurisdictionem distinctis communia sint pascua, nequibit illud in cuius sunt territorio partem pascui deservientia colere in detrimentum alterius: quod verum est quando jure servitutis, ex pacto, sententia, præscriptione aut alio titulo oppidani possunt in alieno territorio pecora pascere; non sic ubi ullo obligationis vinculo interveniente, ob solam vicinitatem alienis incolis pascuis conceditur; tunc siquidem licebit oppido agrorum domino novellare, aut alias illos collere, pascendi vicinis facultate sublata. Sed si ambigatur quo jure, aut ratione vicini oppidi incolæ pascuis uterentur cultura impediatur illorum. Oter. *de pasc. cap. 16. n. 14. Morl. Empor. Fur. tit. servitut. q. 4. n. 28. vers. Illud tamen*, Azeved. *de exeq. mand. part. 1. cap. 4. n. 22. vers. Et semel*, Hermosil. *d. gloss. 2. n. 98.*

Verf. Primus equidem casus.

- 33 Cum incolæ vicini oppidi propter pascuorum communionem possunt sua pecora pascere in prædiis alieni territorii post messum collectionem, non prohibentur illorum domini innovata cultura, per vicium, vel olivetorum plantationem hunc pascuis usum tollere. Sanch. *Conf. Moral. lib. 1. cap. 5. dub. 1. n. 13.* defensas tamen, seu dehefas facere nequibunt in Hispania ex traditis *sup. n. 22.*

Ad Num. 7.

- 34 Si castrum aut villa quoad jurisdictionem eximatur, retenta pascuorum civitatis participatione, licebit civibus, relicta consueta frugum cultura in prædiis propriis novellare aut aliter per plantationem arborum vicaneis usum pascuis impedire, quo segetibus collectis poterantur. Sequitur Sanch. *sup. n. 46.* quod limitatur ut in proxima conclusione.

Verf. Hæc verò conclusio.

- 35 Vicus exemptus à civitatis jurisdictione non privatur jure pascendi, & aliis usibus qui illi ante exemptionem competebant, Bobad. *Polit. lib. 5. cap. 10. n. 29.* Oter. *de pasc. cap. 10. n. 16.* de quo infra, à n. 38.

Ibi: *Non tamen quoad statuta civitatis.*

- 36 Vicus à jurisdictione civitatis liberatus non ligatur illius statutis, quod verum de futuris post exemptionem conditis; nam ad præteritorum observationem sicut antea tenetur. Oter. *num. 17.* Azeved. *in l. 14. n. 9. in fin. tit. 6. lib. 3. Recop. Bobad. ubi proximè.* Quod si villa exempla statuta

faciat, ut potest, contraria pristinis civitatis statutis, illa, non hæc incolæ exempti observare compelluntur. Bobad. *n. 28.*

Verf. Sed. & Paulus Castrensis.

Vicinus villæ, vel castri exempti, nec admittitur, nec electus potest compelli ad munera, aut officia civitatis. Oter. *sup. cap. 16. n. 24.*

Verf. Primum enim.

Si Princeps motu proprio villam, aut castrum à jurisdictione civitatis exemerit, non privatur oppidum jure pascendi, aut aliis, quæ unitum obtinebat. Idemque dicendum quanquam ad preces incolarum exemptionem concesserit, ut D. Covar. docet infra, *vers. Secundò major est dubitatio*: atque ita distinctè tenent Bobad. *d. cap. 10. n. 29.* Oter. *sup. n. 16. cum seqq.*

Verf. Nec huic opinioni quicquam.

Objectioni isti aliter satisfacit Oter. *num. 24.* 39 Quæ onera sustineat villa, aut castrum post exemptionem ex illis quæ antea portare cogebatur, tradit Bobad. *d. cap. 10. n. 3. & 29.*

Verf. Secunda major est dubitatio.

De his prædiximus supra, *num. 38.* Ideo hoc casu major se offert dubitandi ratio, quia dum populis exemptionem exposcunt, & separari à civitate cui subditur desiderat, unionis commodis videtur renunciare: quæ quidem cessat consideratio quoties Princeps oppidum eximit, nullis ejus precibus oblati: at utroque casu nihilominus idem juris est, ut D. Cov. resolvit.

Verf. Igitur quoties.

Ex hucusque traditis concluditur, quod quoties jus pascendi non competit titulo servitutis, sed duntaxat propter cohabitationem, seu vicinitatem confinium oppidorum, sive unita, sive separata sint quoad jurisdictionem (qua ratione quisque permittitur in aliena prædia greges immittere, collectis fructibus, ut pascantur) possit Dominus suos incultos agros colere, aut mutare culturam in præjudicium cohabitantium, aut proximi oppidi incolarum. At si pascua sint publica, id fieri nequit, nisi eorum, quorum interest, accedat consensus. Sanch. *Conf. Moral. lib. 1. cap. 5. dub. 1. num. 13. & 14.* Oter. *de pasc. cap. 16. num. 14. & 21.*

Ut pascua ad culturam reduci possint, omnium qui jus pascendi habent, debet intervenire consensus, nec sat erit si major pars ex incolis præter assensum, ac præterea apud nos regia facultas desideratur. Azeved. *in l. 7. n. 4. tit. 7. Recop. Oter. d. cap. 16. num. 23.* qua interveniente videtur, quod sufficiat consensus majoris partis populi, ut pascua colantur, ex traditis per Azevedum: imò licet consensum incolarum non nocere futuris incolis ab eis causam non habentibus, ut pascuorum usu careant, scripserit Oterus *num. 22.* id tamen non procedet quoties Regis facultas impetratur, qua & renitentibus, & inficis incolis præjudicium generatur, majori parte communitatis assentiente.

Verf.

Verf. Tertio principaliter.

- 43 Quoties pascua publica sunt duobus, aut pluribus oppidis communia quoad proprietatem, nullum poterit in eis seminare, aut quicquam facere, per quod usus pascuis coarctetur, aut impediatur. Oter. *num. 18.*

Verf. Quarto est & in hac.

Hæc conveniunt traditis supra, *n. 32.* Consule ibi laudatos.

Verf. Quintò, exceptis hisce.

- 44 Ubi pascuis communis est, nec apparet saltem ex conjecturis, quo jure communio illa inter urbes, aut vicos sit introducta, nequibunt pascua ad culturam scindi, aut aliter pascuæ utilitate defraudari incolæ cujusque oppidi. Vide prænotata *num. 32.*

Ad Num. 8.

- 45 Si in prædio communi ad pascuis deputato aliquis ex habentibus jus pascendi feminaverit, vel vites, oliveta, aut alia plantaverit, & per tempus legitimum in possessione talis usus perseveraverit, præscriptione tueri se adversus focium agentem poterit: sed ut civitati, oppido noceat, quadragenaria desideratur. Oter. *d. cap. 16. num. 25.* Azeved. *in l. 3. num. 31. & in l. 9. num. 3. tit. 7. lib. 7. Recop. Bobad. Polit. lib. 3. cap. 8. num. 80.* Avend. *de exeq. mand. part. 1. cap. 12. num. 28.*

- 46 At civitas intra quadriennium à die præscriptionis impletæ restitutionis in integrum beneficio uti permittitur, *l. 7. tit. 29. p. 3.* ubi Greg. Lop. *gloss. 7. & 8.* Azeved. *sup. vers. Si tamen Concilium*, Oter. *ubi proximè.*

Ibi: *Nec oberit, quod eadem Regia lex.*

- 47 Præmittere oportet, bona civitatis fore in triplici differentia. Quædam ad publicum usum deservunt, ut plateæ, pontes, viæ publicæ, fontes, prata, vulgò *exidos*, & alia. Quædam proprietate sunt publica, sed ad utilitatem cohabitantium destinata velut pascua communia, montes, ac nemora. Alia sunt, quæ proprios civitatis vulgò dicimus; & hæc pro sumptibus reipublicæ administrari solent, & locari, sicut molendina, parta intra territorium, vulgò *baldios*, ædes, oliveta, ac similia. De qua distinctione agit dicta lex 7. & ibi Greg. Lop. Avend. *sup. cap. 4. & 9.* Hermosil. *latissimè in l. 15. gloss. 2. à princ. tit. 5. p. 5.*

- 48 Bona civitatis primi ordinis nullo tempore, etiam immemoriali præscribuntur, nisi titulus allegetur, qui ex temporis diuturnitate præsumitur. Gregor. Lop. *in d. l. 7.* per textum *ibi*, *gloss. 1.* Hermosil. *num. 4.* Azeved. *in l. 1. num. 64. tit. 15. lib. 4. Recop.* Secundi ordinis bona immemoralis temporis possessione acquiri possunt, & præscribi. Avendann. *num. 9.* Oter. *de pasc. cap. 17.* qui fuscè probat à *num. 2.* Bona tertii ordinis quadraginta annorum lapsu præscribuntur. Azeved. *num. 65.* Avend. *d. cap. 4. num. 8. in fin.* Gregor. Lop. *in d. l. 7. gloss. 6.* ubi ita expressim deciditur.

- 49 At D. Covar. hic sequutus Rodericus Suarez opinatur, pascua publica quadraginta annis præ-

scribi, atque ita restringit dispositum *in d. l. 7. Partite*, ad bona civitatis primi ordinis, nempe quæ in usu publico sunt, ut flumina, & plateæ. Contrarium tamen tenet Gregor. Lop. *in d. l. 7. gloss. 1. vers. Ego tamen multum dubito*, cui accedunt Azeved. *sup. num. 46.* Avend. *num. 9.* Oter. *dict. cap. 17.* qui duo immemorialia tempus desiderant.

Hac tamen admissa sententia, sustineri debet resolutio tradita supra, *num. 45.* quæ alia ratione (omissa eâ quam D. Covar. reddit,) defenditur. Aliud enim est præscribere quoad proprietatem pascuorum communitatis, & aliud acquirere jus aliquod, seu servitutem in eis, veluti ad colendum aut plantandum. Priore casu immemoriali omnino opus est: posteriore quadragenaria sufficit. Greg. Lop. *ubi prox.* Oter. *num. 27.* Azeved. *num. 64.* Avendann. *sup. part. 1. cap. 12. num. 9.*

Quid si ante impletam præscriptionem, is qui vites, aut oliveta plantavit in agro pascuorum civitatis, conventus succubuerit, an solvendo interesse, agrum retinere permittatur de quo quoad jus commune diffusè agit Cepol. *de servitut. rustic. præd. cap. de jure pascendi, num. 42.* De jure nostro Regio res extra controversiam consistit, nam ager præcisè, ablatis vitibus, vel arboribus, in pristinam formam pascuorum reduci debet, *l. 6. tit. 7. lib. 7. Recop. Oter. de pasc. cap. 16. num. 27.*

Cum de pascuis publicis fermo habeatur, operæ pretium videtur inquirere quomodo inter incolas pascuis dividendus, an scilicet pro modo facultatum, aut prædiorum, vel pro numero armentorum, sive gregum? Quod accuratè examinat Oter. *cap. 22. num. 13. cum seqq.* ubi rectè decidit, iudicis arbitrio relinquendum, ut perpenis circumstantiis cum æqualitate distribuatur. Idem tenet Menoch. *de arbitrar. casu 245. num. 14.* post alios, quos isti referunt. Sed cavendum (ut Menochius monet,) ne potentioribus plus quam pauperibus consulatur; nam frequenter illi commoda universitatis absorberent, iniqua Magistratum distributione intercedente, qui æquitatem, ac justitiam ob oculos habere tenentur, *l. quod si Ephesi 5. §. 1. ff. de eo quod cert. loc.*

An peccet, & ad restitutionem teneatur qui ex montibus, aut pascuis publicis quicquam usurpat, plenè tradiderunt jam sæpè laudati, Molin. *de just. & jur. tract. 2. disp. 58. & 59.* Sanch. *Conf. Moral. lib. 1. cap. 5. dub. 1.* Trullench. *in Decalog. lib. 7. cap. 3. dub. 7.* & alii plures, quos refert Oter. *cap. 12. num. 15.* apud nos disputatur, an qui solvit pœnam propter statuti transgressionem, etiam teneatur ad restitutionem damni illati in pascuis, aut montibus suæ communitatis, in utroque foro: & quid de forensibus.

S U M M A R I U M.

- 1 Proximitas ad succedendum in fideicommissio familia relicto, an consideretur ex persona testatoris, vel ultimi possessoris, qui disponent.
- 2 Refertur opinio docens, personam ultimi possessoris inspicendam esse.
- 3 Limitatur, sed contraria traditur opinio, num. 12. Ampliatur, num. 13. Conciliantur, num. 14. & 31.
- 4 Prior sententia communior, ac praxi recepta, & in primogenitis omnino servatur.

- 5 De feudo ad hujusmodi fideicommissum, ob similitudinem sumitur argumentum.
- 6 In feudi successione ex cuius persona proximitas constituatur.
- 7 Feudum quale hereditarium dicatur.
- 8 Fratres non uterini per patrem pupillo substituti equaliter succedunt.
- 9 Si pupillo substituatur proximus de familia, an succedat proximior respectu patris testatoris, vel pupilli.
- 11 De intellectu legis Cum ita 33. §. In fideicommissio, de legat. 2. remissivè, & num. 19.
- 15 Utrum in fideicommissio familie relicto divisibili locus sit representationi?
- 16 Refertur negativa sententia.
- 17 Resolvitur cum distinctione: & vide num. 36. & 37.
- 18 Quid si ex contractu vocetur proximus de familia, & quid in retractu, remissivè.
- 20 Si pluribus nominatim relinquatur fideicommissum, omnes simul admittantur: quod dupliciter limitatur.
- 21 Cum controversitur, an sit representationi locus in ultima voluntate, inspicitur voluntas testatoris, qua si lateat, ex conjecturis est investiganda.
- 22 Prima expenditur conjectura ad representationis exclusionem, de qua est controversia, & num. 23.
- 24 Traditur secunda: & videas num. 29.
- 25 Adicitur tertia.
- 26 De aliis similibus, remissivè.
- 27 Succedit alius casus, ubi cessat representatio ex mente testatoris.
- 28 Non datur representatio, si quis filios, & nepotes vocaverit ad fideicommissum, diversos gradus constituens.
- 31 Representatio quoad descendentes usque in infinitum procedit.
- 32 Ampliatur.
- 33 Utrum detur representatio in filiis legitimatis re-scripto, naturalibus, & adoptivis? remissivè.
- 34 In ascendentibus nulla est representatio.
- 38 De prelatione inter patruum, & nepotem qui late dissuerunt, & num. 42.
- 39 Nepos per representationem patruum excludit, ex communi.
- 40 Qui contra pro patruo teneant, recensentur.
- 41 Qui distinxerint.
- 43 Nepos cum patruo concurrens, quo jure preferatur in successione.
- 44 Potissimum fundamentum, quod pro nepote in patruum expenditur.
- 45 Contextus Latino idiomate legis Taurine de representatione agentis.
- 46 Interpretes ad ejus intellectum consulendi laudantur.
- 47 Duplex casus ejusdem legis proponitur circa successione in majoratu per representationem, & num. 48.
- 49 Sancii quarti Regis intruso adversus legem refertur.
- 50 Ampliatur Regia Constitutio, etsi patruus nepote major natu sit.
- 51 Ubi nepos est patruo major ætate, etiam de jure communi ille preserebatur, ex omnium ferè sententia.
- 52 Ampliatur Taurina Constitutio, licet primogeniti institutor vocaverit expressè majorem ætate.

- 53 Ampliatur idem, si neptis cum patruo de successione contendat.
- 54 Extenditur ad proneptem, si cum patruo magno concurrat.
- 55 In primogeniis Hispania representatio semper admittitur, nisi expressim à fundatore exclusa reperiat.
- 56 Representatio locum habet in folio secundo aut tertio genito, etsi nunquam primum gradum successione obtinuerint: quod exemplo declaratur.
- 57 Ampliatur.
- 58 Representationi in majoratibus Hispanis est locus, tametsi de clausulis institutionis non appareat. Idem erit si ex contractu majoratus originem duxerit.
- 59 Intellectus genuinus Taurina legis.
- 60 Quoad representationem attenditur mors non possessoris majoratus intrusi, sed veri, ac legitimi successoris, qui de jure debebat possidere.
- 62 Alia clausula ejusdem Taurina legis subjicitur.
- 63 De transversalium cognatorum differentia quoad successione majoratum.
- 64 In transversalibus respectu institutoris, & in descendentes ab ultimo possessore, representatio usque in infinitum procedit.
- 65 Similiter in descendentes à fundatore, qui à latere possessori junguntur.
- 66 Idem juris est in transversalibus, tam institutoris, quam ultimi possessoris, licet controversitur.
- 68 Utrum isto casu nepos, cuius pater nunquam primum gradum successione obtinuit, per representationem patruum excludat, & num. 69.
- 70 Generaliter in omni majoratu apud nos per representationem indistinctè succeditur, nisi illa expressis verbis rejiciatur.
- 71 Subsequitur litera ultima clausula, que presara lege continetur.
- 72 Ut repellatur jus representationis in primogeniis Hispania, nulle sufficiunt conjectura, sed expressa voluntas institutoris desideratur.
- 73 Ubi constituerit de voluntate fundatoris, quod voluerit representationem removere, cessat legis regia dispositio.
- 74 Olim per manifestas presumptiones non admittebatur representatio, ex conjecturata mente fundatoris: hodie non urique, nisi expressè representatio prohibeatur.
- 75 Representatio non excludebatur quondam, etsi author majoratus vocaret primogenitum, & post eum secundogenitum.
- 76 Deciso legis Cum avus, de condit. & demonstr. extenditur ad contractus, & alios actus inter vivos.
- 77 Ad donationes causa mortis.
- 78 Ad commendas Indorum.
- 80 Ubi fundator disposuerat, ut succederet filius major superstes, ambigebatur an nepos patruo proponendus?
- 81 In feudis an succedatur per representationem.
- 82 Quid in Hispania.
- 83 Feudum in dubio an ex pacto, & providentia, vel hereditarium presumitur.
- 84 In emphyreusis an sit locus representationi, remissivè: & quid apud nos.
- 85 Quid in jurepatronatus Ecclesie, & libertorum, remissivè.
- Representationi regulariter locus est dandus, ibid.
- 86 Quid in anniversariis, remissivè.

Ibi: Huic opinioni suffragatur.

Hoc argumento utuntur uterque Molina, Fachin. Cevall. & alii laudati supra, num. 1. nec abs re, propter similitudinem quæ inter feudum, & hujusmodi fideicommissum versatur. Amat. resol. 75. num. 16. & 17. Verum objectioni satisfacit Molin. d. cap. 9. num. 19. pro Socino, adversus eos qui contra ipsius sententiam argumentum de feudo retorquent, ex cap. 1. §. ult. de successione frat. ut videre est apud eundem Molin. num. 8.

Quoad successione feudi duplex extat communis sententia. Quibusdam videtur, indistinctè quoad proximitatem successorum inspicienda persona primùm acquirentis. Tondut. sup. cap. 24. num. 25. Bald. in d. cap. 1. §. ult. de success. frat. num. 2. quod plures admittunt, deficiente linea ultimi possessoris. Alii distinguunt inter feudum ex pacto ac providentia, & hæreditarium, ut in hoc attendatur persona ultimi possessoris, in illo ejus, qui primò acquisivit. Consule Amat. de resol. 10. ex num. 13. qui nonnullos cumulat.

Ibi: Feudum autem hereditarium.

Feudum hereditarium est illud, quod acquirenti, ejusque hæredibus conceditur, & hoc ad quoscunque etiam extraneos hæredes spectat, de quo, & aliis feudorum differentis agit Greg. Lop. in l. 6. gloss. 4. tit. 26. p. 4. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 472. Jul. Clar. Sentent. lib. 4. §. Feudum, quæst. 9. ex n. 2. & ego prænotavi variar. lib. 2. cap. 18. à num. 59.

Ad Num. 2.

Licet hæc ad rem non conferant, ut D. Covar. admonet, vide Menoch. de presump. lib. 4. pres. 75. à num. 9. qui tenet, fratres substitutos pupillo per communem parentem, illi æqualiter successuros, etsi utrimque conjuncti pupillo omnes non sint. Parlad. quorid. lib. 3. quæst. 8. num. 3.

Hic opportunè meminisse placet pulchræ quæstionis, num scilicet proximitas computetur ex persona patris defuncti, vel pupilli, cum pupillari-ter substituitur proximus de familia, vel qui de jure succedere debet, de qua latissimè per Amat. d. quæst. 10. à num. 71. qui contra alios resolvit, proximum testatori admittendum, licet alius proximior pupillo concurrat.

Verf. Idcirco pro Socini sententia.

Hoc idem argumentum pro Socino expendunt Molin. d. cap. 9. num. 11. Fachin. controvers. lib. 4. cap. 85. verf. Secundum argumentum, Molin. dict. disp. 628. num. 1. verf. Hæc sententia. Adde Amat. variar. resol. 10. num. 72.

Ad Num. 3.

Præterea pro Socino adducitur Modestini responsum in l. Cum ita 33. §. In fideicommissio, de legat. 2. cui Interpretes multiplicem intellectum accommodant, ut videre licet apud Alciatum, & Peraltam in comment. ad eundem text. Molin. de primog. lib. 1. cap. 5. ex num. 26. & lib. 3. cap. 9. num. 6. & 17. Fachin. contro. lib. 4. cap. 85. Roland. à Valle cons. 100. num. 3. seqq. Molin. de just.

- 87 In Indorum commendis succeditur per representationem inter descendentes.
- 88 In vinculis perpetuis (quæ in Hispania veri sunt majoratus) per representationem succeditur.
- 89 Quotiescunque in Hispania, feudum, emphyreusis, jurepatronatus, & similia jure majoratus ita deferuntur, ut sine divisione transferantur, erit representationi locus.
- 90 In bonis per Regem donatis in majoratum jure representationis succeditur.

CAPUT XXXVIII.

Ad Num. 1.

Anceps ventilanda quæstio proponitur, & frequens, quam regia egeret constitutione merito scribit Cevall. comm. cont. commun. quæst. 398. num. 1. num scilicet in successione fideicommissi familie relicti proximitas vocatorum sit æstimanda ex persona testatoris, vel ultimi possessoris, per cuius obitum successio defertur: de qua Molin. de primog. lib. 3. cap. 9. Simon de Præcis de interpret. ultim. volunt. lib. 3. interpret. 3. dub. 4. Amat. variar. resol. 10. Theaur. Pedemont. decis. 64. Molin. de just. & jur. tract. 2. disp. 628. Mant. de conjectur. ult. volunt. lib. 8. tit. 12. Cevall. dict. quæst. 398. Roland. à Valle cons. 100. lib. 1. Fachin. controvers. lib. 4. cap. 85. Castill. controvers. lib. 3. cap. 19. num. 140. cum aliis, Fufar. de substit. quæst. 484. Peregrin. de fideicommiss. art. 20. & cæteri, quos congeffit Castill. numero 136.

Sententia Socini, de qua hic mentio fit, tenet ex persona ultimi possessoris esse judicandum, quis sit ad succedendum proximior, quem sequuntur Guttier. lib. 3. Practic. quæst. 66. num. 11. uterque Molina & Castill. ubi proxime, Valenz. concl. 97. num. 214. Matienz. in l. 8. gloss. 3. num. 2. tit. 11. lib. 5. Recop. Barbosa collect. cap. Licet, num. 17. de vot. & alii ferè innumeri, quos congerit Amat. num. 2. ac Cevall. num. 1. atque Castill. Videas infra num. 12. 13.

Quæ opinio ab omnibus limitatur primò, si ex voluntate disponentis appareat, quod sibi placuit, proximitatem ex sua persona esse considerandam, quia ipsius expressæ, aut tacitæ dispositioni omnino standum erit. Molin. d. cap. num. 20. in fin. Amat. num. 31. Guttier. ubi proxime, Cevall. n. 6. Secundo, si proximior ultimo possessori de familia testatoris non exultat. Molin. d. cap. 9. num. 2. Amat. num. 4. Guttier. n. 10. Paz de tenur. cap. 26. num. 23. Molin. sup. d. tract. 2. disp. 627. num. 12.

Quamquam hæc opinio Socini D. Covarruvias displicuerit, à plerisque tamen amplectitur, & apud nos in praxi est recepta, teste Matienzo ubi supra, ideo forsitan, quoniam per ipsum inextricabilium litium amputatur occasio, quæ in antiquis necessariò orientur, si proximitatem primo testatori investigari oporteret, quod quidem perdifficile, aut impossibile foret, ut rectè animadvertit Molin. d. cap. 9. num. 13. & ibi Addition. Molin. d. tract. 2. disp. 628. num. 1. verf. Hæc sententia. Et in majoratibus ita est tenendum proculdubio, etiam in transversalibus, ut noster Molin. probat d. cap. 9. & ibi Addition. cum plurimis.